

Darbecilik Örtülemez Bir Suçtur!

Haksöz

Türkiye 12 Haziran'dan beri Genelkurmay Psikolojik Harekât Dairesince hazırlandığı iddia edilen "İrticayla Mücadele Eylem Planı"nı tartışıyor. *Taraf* gazetesinin "AKP'yi ve Gülen'i Bitirme Planı" başlığıyla yayınladığı belge büyük ses getirdi ve kimi çevrelerde abartılı beklentilere yol açtı. İddialar, soruşturmalar, yalanlamalar derken sonunda beklenen oldu ve 24 Haziran tarihinde Genelkurmay Askeri Savcılığı takipsizlik kararı vererek konuyu küllendirmeye yönelik ilk adımı attı. Ertesi gün (25 Haziran) Genelkurmay Başkanı Org. İlker Başbuğ ise -apoletli medyanın çok sevdiği kalıp cümle ile ifade edecek olursak- son noktayı koydu!

Oysa bir türlü yerine oturmayan bir gerçeği var bu ülkenin: Doğrudan halkı hedef almış bir ordu ile hukuk devleti olma iddiası arasındaki çelişkinin nasıl giderileceği hâlâ net değil! Yaşanmış mebzul miktarda olumsuzluğa, çirkinliğe, ardı ardına ortaya dökülen bunca ifşaata rağmen hâlâ doğru dürüst bir tartışma usulünün ortaya konmadığı bir vakıa. Bu durum belge tartışmasına da aynen yansımış halde.

Zevahire bakıldığında herkes konuyu tartışıyor şeklinde bir görüntü ile karşı karşıya kalıyorsunuz. Önceleri Doğan medyasından CHP'ye kadar bilumum askerseverlerin dahi tartışma konusu belge konusunda demokrasiden yana tavır takındığını, hükümete ve halka karşı komplo kurulmasının kabul edilmezliğini dile getirdiğini gördük. Oysa bu sadece bir yanılısma, bu ülkede alışılmış kınama bildirimleri nevinden bir görüntüydü. Nitekim önce askeri savcılığın belgenin fotokopi olmasından ötürü verdiği takipsizlik kararı, ardından Başbuğ'un açıklamalarıyla cesaret bulan malum çevreler üzerlerindeki iğreti "sivilleri" çıkarıp, kaldıkları yerden postal parlatmaya giriştiler.

Tamam, Belge Fotokopi; Ya Darbeler?

Belgenin orijinalinin elde edilememesinden kalkarak birileri adeta Türkiye tarihini yeniden yazmaya kalkışıyor. Şöyle bir mantık yürütülmekte: Madem İrticayla Mücadele Planı'nın aslı bulunamadı, o zaman eldeki belge sahte. Bu sahte belgeyi hazırlayanlar TSK'yı yıpratma çabasındalar. Ergenekon olayı da aynı komplonun, TSK'yı yıpratma kampanyasının bir parçası. Bunu yapanlar ülkenin birliği ve laikliğinin teminatı konumundaki TSK'yı zayıflatarak küresel güçler karşısında Türkiye'nin direnme potansiyelini kırmayı hedefliyorlar!

Demek ki, neymiş? TSK hiç alakası olmayan girişimlerle, oluşumlarla ilişkilendiriliyormuş! Nitekim Genelkurmay Başkanı mezkûr konuşmasında biraz sert, biraz küskün bir üslupla "kaç defa söyledik, demokrasiye bağlıyız, yasadışı faaliyetlere bulaşanları bünyemizde barındırmayız" mealinde sitemde bulunuyor. Ne yazık ki, Sayın General 27 Mayıs'ın, 12 Mart'ın, 12 Eylül'ün, 28 Şubat'ın nasıl açıklanması gerektiğine dair bir ipucu vermiyor. Aynı şekilde 27 Nisan bildirisini, andıçları, lahikaları, fişlemeleri, eylem planlarını, kimisi açık kimisi örtük muhtıraları, müdahaleleri nereye koymak gerektiği hususunda da bir şey söylemiyor. Başbuğ, "Bana güvenin, gerisini merak etmeyin!" havasında. Demokrasiye bağlı olduğumuzu söyledik ya, daha ne uzatıyorsunuz demeye getiriyor adeta!

Ne enteresandır ki, bir kere bile askerlerin ağzından açık ve net bir dille darbeciliğin ve darbelerin reddedildiğini, lanetlendiğini duyamıyoruz. Sanki mahfuz bir hak gibi, bu konuyu

es geçmeyi tercih ediyorlar. Mecbur kalıp konuştuklarında da kimisi açık bir dille, kimisi dolaylı ifadelerle geçmiş darbe ve müdahaleleri meşrulaştırma çabasından geri durmuyor, varsa dahi bunların vebalini de siyasetçilerin boynuna yüklemeye yönelik izahlar getiriyorlar.

Tam burada Başbuğ'un demokrasi vurgusunun altının boş olduğunu görmek lazım! Zaten bugüne kadar gerçekleşmiş bütün darbeler demokrasiyi koruma ve kollama adına yapılmadı mı? Dolayısıyla soyut demokrasi vurgusunun hiç kimse için bir güvence şeklinde algılanmaması gerektiği çok açık. Bizatihi demokrasiyi koruma gerekçesiyle sıralı darbeler yapılmış bir ülkede darbe tehdidine karşı üniformalıların demokrasiye bağlılık ifadelerini yeterli güvence kabul etmek akıllı işi olmasa gerek! Sözle, beyanla dahi darbeci geçmişini reddetmeyen, darbeciliğin hiçbir gerekçeyle meşrulaştırılmayacak açık bir suç olduğunu ikrar etmeyen, Meclis'in ve Hükümet'in emrinde olmayı bir zül, aşağılık bir konum şeklinde algılama eğilimini terk edemeyen bir ordunun ve o ordunun şefinin bu konu çerçevesindeki hiçbir açıklamasının ciddiye alınmaması gerekir.

Belgenin Orijinali Ordunun Misyonunda!

Ortada bunca sabıkalı bir geçmiş var ve hâlâ belgenin komplo olduğu tartışmasıyla kafa bulandırılmaya çalışılıyor. Belgenin sahte olduğu iddiasıyla karşı saldırı hazırlıkları yapan postalsever kesimlere sormak lazım: Peki, bunca yaşananı nereye koyacaksınız? Belgenin sahte olduğunu, TSK'yı yıpratma amaçlı tanzim edildiğini varsayalım! Neden TSK adına birileri bu tür belgeler düzenleyebiliyor? Neden ilk duyulduğu andan itibaren "Olmaz böyle şey!" denilip geçilemiyor da uzun tartışmalara konu oluyor? Tartışılıyor, çünkü bunun zemini var! Dünden bugüne bahsi geçen belge türünden sayısız faaliyet TSK birimlerince icra edildi. Dolayısıyla sahte olduğunu iddia edenler de ancak "bu belge"nin sahte olduğunu söyleyebiliyorlar. Bugüne kadar ortaya çıkmış ve bu belgeye benzer sayısız hukuksuzluğu inkâr edecek halleri yok elbette!

Anlaşılması gereken şu ki, sorunun özü tek başına mezkûr belge değil. İrticayla Mücadele Eylem Planı adlı belge sahit de olsa, sahte de olsa bu belgenin hazırlandığı ve sunulduğu kurum bu belgeye yansıyan zihniyete sahip. Dolayısıyla belgenin orijinalini arayanlar gerçekten samimiyseler geçmişten bugüne kesintisiz biçimde icra edilmiş darbelere bakmalıdırlar.

Belgenin orijinalini merak edenler 14 Nisan 2009 tarihinde Genelkurmay Başkanı Org. İlker Başbuğ'un Harp Akademilerinde yaptığı Yıllık Değerlendirme konuşmasına bakmalıdırlar. Başbuğ'un o konuşmada TSK için otonomi talep ettiğini, isim vermemekle birlikte açık bir şekilde Fethullah Gülen cemaatini hedef gösterdiğini görecektir. Doğrusu kameraların önünde yapılmış bir konuşmada söylenenleri hatırlayınca, özel muhataplara yazılmış bir yazıda söylenenler o kadar da vahim görünmüyor! Bu zihinsel yapı ve kurumsal işleyişin bu tür sonuçlar, bahsi geçen türde belgeler üretmesi hiç garip olmaz!

Sanki Öncekiler Çok Farklı mıydı?

Belgenin sahte olduğunu iddia edenlerin ileri sürdükleri tezler kişiyi acaba bu insanlar bu ülkede yaşamıyorlar mı, uzaydan falan mı geldiler duygusuna sevk ediyor. Sanki TSK'nın bugüne kadar bu taraklarda hiç bezi olmamış da ilk defa şimdi birileri yalan yanlış isnatlarla, ilgisiz, alakasız yakıştırmalarda bulunuyormuş havası estiriliyor. Bugüne dek askerin gerçekleştirdiği ve benzeri içeriğe sahip sayısız icraat kasıtlı biçimde göz ardı ediliyor.

TSK asla bu işlere bulaşmaz diyemedikleri için, belgenin dilinin savrukluğunu, içeriğindeki cüretkârlık ve pervasızlığı sahte olduğunun delili olarak sunuyorlar. Oysa bunlar belgenin sahteliğini göstermeye yetmez. Neden yetmez? Çünkü askeri belge ve söylemlere yansıyan dilin savrukluğu, özensizliği, yüzeyselliği alışılmamış bir şey değil. Buna çokça misal getirmek mümkün. Taze bir örnek olarak bizzat dönemin Genelkurmay Başkanınca kaleme alınmış olduğu ikrar edilen 27 Nisan bildirisi ortada.

Yine fikri yüzeyselliği görebilmek için 28 Şubat sürecinde brifing şeklinde sunulan ve medyaya servis edilen “Siyasal İslam’ın Yayılması” başlıklı broşürü hatırlayabiliriz. İmam hatiplerden mezun olan öğrenci sayısını geometrik bir artışla devam ettirip, diğer liselerin mezunlarını sabit tutmak suretiyle ve ayrıca tüm İHL mezunlarının blok olarak aynı partiye oy verecekleri şeklinde bir projeksiyonla, önlem alınmadığı takdirde 2009 yılında seçmen nüfusunun üçte ikisinin İslamcı partiyi iktidara getireceği iddiası bilimsel bir çalışma olarak kamuoyuna sunulabilmişti.

Belgeyi çok tutarsız ve abartılı bulanlar daha önce bu tür belgelerde Ku Klux Klan örgütüne yönelik alınması gereken tedbirlere dahi yer verildiğini hatırlamıyorlar mı? Aynı şekilde 28 Şubat sürecinde gerçekleştirilen meşhur brifinglerde Avrupa’da Milli Görüş Teşkilatı ile PKK’nın ortak çalışma yürüttüğü, bunun bir uzantısı olarak Türkiye’de de Milli Gençlik Vakfı ile “bölücü unsurlar” arasında sıkı bir işbirliği geliştirildiği iddia edilmedi mi? Dün bunları söyleyenlerin bugün de “FG’ciler ile bölücü terör örgütü arasında irtibat olduğuna dair haberler yaptırılacak” şeklinde ifadeler kullanmaları neden garip olsun?

Yine aynı brifinglerde tarikatların “genç kızları türban veya kara çarşafı, haftalığı 150 dolar karşılığı ana caddelerde ve tren garları ile otobüs terminallerinde dolaştırarak propaganda yaptıkları ...” dahi söylenmedi mi, yazılmadı mı? Şemdin Sakık’ın ifadeleriyle ilgili olarak icra edilen düzenbazlık hatırlanmıyor mu? Buna onay veren bir kafa yapısının “Işık evlerinde silah bulunması sağlanacak” sözünü sarf etmesi neden garip karşılanıyor? Kuşkusuz bu kadar saçmalığa imza atan bir zihinsel kirliliğin daha neler yumurtlayacağını ve nerede duracağını kestirmek kolay değildir. Mamafih mantığın nasıl işlediği anlaşılırsa, nelere cevaz verilip, nelere verilmeyeceğini, nelerin yapılabileceğini tahmin etmek zor olmasa gerek.

Bir İktidar Yöntemi Olarak: İnkâr!

28 Şubat’ta gerçekleştirilen brifinglerde Genelkurmay İç Güvenlik Harekât Daire Başkanı Tuğgeneral Kenan Deniz tarafından dillendirilen şu ifadeleri hatırlayalım: “Bölücü ve irticai faaliyetlere izin verilmesi devletin intiharıdır. Devletin intiharına izin verilmez.” Bu yaklaşımın şartlar oluştuğunda müdahale etmemeyi bizatihi bir görev ihmali, hatta ihanet sayan bir anlayışı içerdiği açık değil mi?

Bu zihniyet sadece 28 Şubatçılara özgü müdür? Hayır! Türkiye’de asker-sivil bürokratik kadroların düşünme biçiminin özlü bir anlatımı, dünden bugüne tüm darbecilerin de hareket mantığıdır.

Peki, bu zihniyet artık terk edilmiş midir? Yine hayır! Konjonktür izin vermediği için daha kısık bir sesle dillendirilmekle birlikte benzeri yaklaşımlarla sıkça karşılaşıldığı açıktır.

Öyleyse inkâr edilen ne? Belge hakkında kesinlikle yalan, orduyu yıpratma amaçlı bir komplo diyenler ne demek istiyorlar? Soruları farklı bir zaviyeden soralım: Yoksa TSK, AKP gericiliğini ve Fethullah Gülen tehlikesini görmezden mi geliyor? Ergenekon operasyonu adlı

ulusal devleti zayıflatma çabalarına TSK ilgisiz mi kalıyor? Tabi ki hayır! Zaten her fırsatta Cumhuriyete yönelik tehditlere karşı zinde güçler olarak ayakta ve hazırlıklı olduklarını söyleyenlerin, bu mücadele mantığı içinde bu tarz belgeler üretmesinden doğal ne olabilir ki?

İnkâr yaklaşımı sıkça karşılaşılan bir taktikten ibaret ve açıkçası bu saatten sonra hiç kimseye inandırıcı gelmiyor. Kemalist oligarşi zaten inkâr etmeyi seviyor. Halkın inancını, kimliğini inkâr eden bir zihniyetin, geçmişten bugüne neleri inkâr ettiğine baktığımızda gayet “birikimli” bir geleneğe sahip olduğunu görebiliyoruz. Bunca ifşaata rağmen hâlâ Ergenekon’u bile inkâr etmiyorlar mı? Yakın zamana kadar JİTEM’in varlığını bile inkâr etmediler mi? Dolayısıyla fotokopiden ibaret bir yazıyı inkâr etmek sorun mu?

Karşılaşılan durum aynen 1958’de yaşanan “9 Subay Hadisesi”ni andırmakta. Ordu içinde cunta hazırlığını ihbar eden Samet Kuşçu adlı subayın ceza aldığı ama darbecilerin beraat ettirildiği bu davadan iki yıl sonra gerçekleşen 27 Mayıs darbesinde askeri mahkemenin beraat ettirdiği subaylar darbeci kadro içinde yer aldılar. Benzeri bir durumla iki yıl önce Özden Örnek’in günlüklerini yayınlayan *Nokta* dergisi karşılaşmadı mı? Genelkurmay bu konuda da “delil yok” deyip konuyu kapatmaya kalkmış ve üstelik *Nokta* hakkında dava açılmıştı.

Darbeciler hep aynı taktik ve usullere başvuruyorlar. Faş olan kirli girişimlerini inkâr ederek halkı yanıltmaya çalışıyorlar. Üstelik de bunu çok kaba ve çirkin bir tarzda yapıyorlar. Askeri savcılıkta imza örneğinin alınması aşamasında Albay Dursun Çiçek’in imzasını değiştirmesi örneğinde görüldüğü gibi.

Dursun Çiçek’in bu kadar bariz bir biçimde ve telaşla bir şeyleri gizleme çabası içerisine girmesi dikkatlerden kaçabilir mi? Tek başına bu vaka bile olan biteni açıklamaya yetebilir. Şunu da ilave edelim ki, böylesine açık bir düşüncesizlik içerisine girebilen bir kişinin hazırladığı belge hakkında hâlâ birilerinin çıkıp da “Bu kadar saçma bir yazının bir kurmay albay tarafından hazırlandığı nasıl iddia edilebilir?” türünden savunmalar yapması ayıptır.

Hükümet Askeri Vesayetden Rahatsızsa...

Darbecilerin utanmasını, arlanmasını beklemek saçmadır! Zihniyetleri itibariyle bu tür vasıflara kapalı oldukları baştan kabul edilmelidir. Dolayısıyla sorumluluk Hükümet’tedir, Meclis’tedir. Genelkurmay Başkanı’nın “muhtırevari” basın toplantısından sonra da Başbakan’ın konunun takipçisi olacaklarına dair sözleri önemlidir. Fakat konunun nasıl takip edileceği ise daha önemlidir! Eğer iş sadece savcılığa havale edilip bırakılacaksa bunun çok silik bir tavır olacağı açıktır. Adli savcılığın hareket alanının çok geniş olmadığı ortadadır. Adli savcılık marifetiyle darbe girişimleri içinde yer almış bazı isimler cezalandırılabilir ama darbecilik püskürtülemez. Bunun için mutlaka siyasi düzlemde cesur ve sistematik adımların atılması gereklidir.

Bu noktada Hükümet kadrolarında bir kafa karışıklığının mevcut olduğu görülmekte. AK Parti’nin ideolojik kimliksizliği ve had safhada pragmatizmi militarist dayatmalara net ve ilkeli bir karşı koyma tavrını zorlaştırmakta. Bu yüzdendir ki en vahim durumlar hakkında dahi bizzat Başbakan’ın ağzından “kurumlar arası uyum” ve benzeri sözler duyulabiliyor. Kendilerini halktan aldığı yetkiyle ülkeyi yönetme konumunda görmesi gerekenler adeta askere koalisyon ortağı muamelesi yapmaktalar. Bu da mevcut durumun daha da içselleştirilmesini ve militarist tahakkümün halkın zihninde ve yüreğinde daha ürkütücü bir konuma yerleşmesini getiriyor. Oysa darbecilikten gerçekten rahatsızlık duyuluyorsa, halkın

iradesinin oligarşik güçlerce ipotek altına alınmasına tepki duyuluyorsa bu utanç verici pazarlık mantığının derhal terk edilmesi şarttır.

Meclis'in ve Hükümet'in ülkenin genel manzarasına hâkim olan askeri cumhuriyet görüntüsünü giderecek, neredeyse her alana yansımış militarist tahakküme son verecek adımları atması elzendir. Darbeci eğilim ve yapılanmayı besleyen kuralların ve işleyişin tasfiye edilmesi için yargıdaki çift başlılıktan başlayarak askerlere ayrıcalıklı konum bahşeden düzenlemeler ortadan kaldırılmalıdır.

Darbecilerce meşruiyet formülü olarak istismar edilen TSK İç Hizmet Kanunu'nun meşhur 35. Maddesinin içeriği yeniden düzenlenmelidir.

Aradan uzun zaman geçmiş olmasına bakılmaksızın başta 12 Eylül darbecileri olmak üzere yaşayan tüm darbeciler yargılanmalı; darbeler açık, kesin ve güçlü bir dille reddedilmeli, lanetlenmelidir.

Belki tüm bunlardan da önce Hükümet, Genelkurmay Başkanı'na kendisine bağlı bir memur olduğunu hatırlatmalı; izin almaksızın konuşmak, basın toplantısı yapmak, tehdit dozu belirgin mesajlar yayınlamak türünden eylemlerinin önüne geçmelidir. Genelkurmay'dan verilen görüntünün bir hukuk devletinde olması mümkün olmayan bir garabet olduğu ve bu durumun daha fazla sürdürülemeyeceği artık net biçimde anlaşılmalı ve ilgisine de anlatılmalıdır. Çift başlı yargıdan şikâyet ederken, mevcut durumun çok daha vahim bir manzara arz ettiği ve adeta çift başlı yönetim görüntüsü teşkil ettiği görülmek zorundadır. Son sözün kimde olduğunu ve ülkenin Genelkurmay'dan mı Başbakanlıktan mı yönetildiğini bilmenin vatandaşların hakkı olduğu kabul edilmelidir!

Haksöz Dergisi Sayı: 220 - Temmuz 2009

Kaynak: [Darbecilik Örtülemez Bir Suçtur! - Haksöz](#)